

HEA SAM

KATE BRADLEY MÜSTEERIUM

DETE
MESERVE

Originaali tiitel:
Dete Meserve
Good Sam
2017

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, ettevõtted, organisatsioonid, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike elavate või surnud isikutega või tegelike sündmustega on puhas kokkusattumus.

Tõlkinud Tatjana Peetersoo
Toimetanud Stella Sägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2014, 2017 by Dete Meserve. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E07366319
ISBN 978-9949-82-387-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

*Paulile, Benile, Jake'ile ja Laurenile –
mu elu armastustele*

ESIMENE PEATÜKK

Ma ei kirjuta pehmouudiseid. Lood loteriivõitjatest, põgenenud pruutidest, kaalukaotuse saladustest või kiiruseületamise trahvikviitungitega võitlemisest antakse reporteritele, kellel on anne neid leebemaid teemasid käsitleda. Sedasorti annet minul ei ole. Aga andke mulle 405. kiirteel toimunud ülikiirete autode tagajamine tipptunnil, multmiljoneid maksvaid kodusid ähvardav kontrolli alt väljunud kulutuli Hollywood Hillsis või pangaröövlite tulevahetus politseiga – ja ma teen loo, mis nutitelefonide ja YouTube'i asemel kammitseb vaatajad teleri külge.

Niisiis, pärast neljakümnet kaheksat tundi linnalähedaste rongide kokkupõrke kajastamist, milles oli surma saanud kaksteist ja vigastada veel vähemalt kuus inimest, ei suutnud ma uskuda, et mulle on määratud niisugune lugu. „Üks Los Angelese elanik helistas meile, et rääkida täna hommikul oma ukselävelt leitud suurest sularahahunnikust,“ ütles Kanal Üheteistkümne uudistetoimetaja David Dyal hommikusel ülesannete jagamise koosolekul. „Mees arvab, et see tuli healt samaarlaselt* ja et ta pakub meile eksklusiivse loo.“

* Hea samaarlane või ka halastaja samaarlane – tegelane Uuest Testamendist (Lk 10:25–29), kes erinevalt teistest möödakäijatest halastas kraavis vedelevale paljaksröövitud ja läbipekstud mehele ning viis ta ravimiseks oma koju. *Tlk*

Eeldasin, et ta viipab värskelt ajakirjandusteaduskonnast tulnud Laurie Evansi poole, kellel oli härjapõlvase soeng ja täiuslikult valged hambad ning kes hiljuti oli avaldanud ülimalt emotsionaalse kirjutise *halloween*'i kostüüme kandvate koerte kohta. „Sulle, Kate.“

Või vähemalt ma arvasin, et ta ütles seda. Kuid ta poleks pidanud. Mitte selle surmalõivu puhul, mida rongiõnnetus oli nõudnud. Ta jõllitas mulle otsa, nii et võib-olla ootas ta minult midagi uut. „Tegelikult,“ ütlesin talle, „töötan ma praegu selle teooria kallal, et rongijuht võis mõni minut enne Metrolinki kokkupõrget SMSi toksida.“

Ruum jäi vaikseks ja kõikide silmad pöördusid minu poole. Kõik reporterid mõtlesid sama asja. *Ära vaidle Davidi määramisega, sest sa maksad selle eest – igavesti.* Sa võid lühiajalise eesmärgina saavutada, mida tahad, kuid pikaajalises plaanis leiad end kajastamas uusi koerakaka koristamise eeskirju Pacoimas või tegemas reportaaže linna prügimäelt.

„Üks Mel Gibsoni poegadest sai rongiõnnetuses vigastada, sellepärast võtab Susan Metrolinki loo üle,“ sõnas David, kämbлага läbi oma sõnakuulmatu musta juuksepahmaka tõmmates.

Heitsin pilgu Susan Andrewsi, endise Miss Texase poole, kes kajastas kuulsuste lugusid ja skandaale. Oli raske arvata, kas ta muheles oma uue ülesande pärast või oli liiginnukas doktor pumbanud liiga palju täidist tema huultesse.

Ülesannete määramise koosolekud peetakse Kalakausis, klaasseintega konverentsiruumis uudistekontori taga, ning need on alati kaootilised ja lärmakad, sest samaaegselt toimub mitu jutuajamist. Enamik reportereid tegeleb koosolekul mitme asjaga korraga, tippides oma pooleliolevate uudiste säutse, jälgides jooksvalt internetiuudiseid ja mõnikord isegi rääkides oma mobiilidega. Täna polnud mingi erand.

„See hea samaarlase lugu tundub rohkem sinu profiilis olevat, Ted,“ hõikasin üle ruumi, üritades ennast üle kära kuuldavaks teha ja viibates nurgas istuvale reporterile, kes oma BlackBerry'l sõnumit saatis.

„Ma kirjutan Palmdale'i uutest korraldustest, mis nõuavad majaomanikelt atraktiivse eesaia rajamist,“ vastas Ted.

Ai! Imestasin, millega Ted võis küll hakkama saada, et ära teenida selline julm ja ebatavaline karistus, kuid siis meenus mulle, et tema eelmise nädala reportaaž salakaubitsemisest beebidega oli kirjutatud nii kehvasti, et küllap pidas ta grammatikat* popmuusikutele antavaks auhinnaks.

Koosolekuruumi esiosas kirjutas David valgele tahvlile kõik jooksva päeva teemad nelja tulpa: „Jälgida“, „Tipplugu“, „Kuumad uudised“ ja „Muu“. Enamasti leiab minu nime „Kuumade uudiste“ alt. Kuid täna kribis ta selle tulpa „Muu“ koos alapeal-kirjaga „Hea Sam“.

„Kate, see on sulle,“ sõnas ta totaka naeratusega, mis ta näole ilmus iga kord, kui ta otsustas vastiku ülesande määrata. „Võta seda kui kahekümne nelja tunni pikkust puhkust oma tavalistest surmadest, hävingutest ja nutvate pealtnägijate jutustustest.“

Ma ei tahtnud puhkust katastroofidest. Olen üks parimatest tragöödiatest kirjutavatest ajakirjanikest ning suudan teha intervjuusid ja lühiartikleid, millega teised hakkama ei saa. Hangin need esimesena ja hangin tähtajaks. Minu töö pole teha selliseid pehmolugusid nagu see siin.

„Tee huvitav lugu, Kate, ja me laseme selle sensatsioonina eetrisse enne sporti,“ ütles David, oma valge Oxfordi särgi varrukaid üles keerates.

* *Grammar* – ingl 1) grammatika (õigekirjaõpetus), 2) Grammy Award – auhind popmuusikas. *Tlk*

„Kuulen juba müra, mida miljonid kanalivahetajad tekitavad,“ porisesin ma.

„Küll sa hiljem selle määramise eest veel aitäh ütled. Usalda mind.“

Ma pole just eriti hea usaldaja. Usaldus võib murda teie südame ja kui te juhtute olema üks ohvritest lugudes, mida ma tavaliselt kajastan, siis võib usaldus teid tappa.

Uudistebussi poole suundudes polnud mul aimugi, et kohe hakkab mu elu igaveseks muutuma. Mõnikord on elu kõige tähtsamaid hetki võimalik näha ainult tagasivaatepeeglis.

Üks uudistejuht ütles kord, et minus pole TV uudistereporteri materjali. Muudugi on mul hea taust, ütles ta. Ajakirjanduskraad Columbia Ülikoolist ja piirkondlik Emmy auhind kaksikmõrva kajastamise eest La Jollas. Minu probleem, teatas ta, on see, et ma *ei näe välja* nagu reporter. Mul ei ole „pakendit“.

Esiteks ei ole ma blond nagu nii paljud tänased uudisteankrud ja reporterid. Ja kuigi ma kasutan otsereportaažides mõistlikul määral meiki, ei pinguta ma üle pihustipäevituse või päikesepuudriga või huulelaineriga ega kata oma silmi võltsripsmete ja nii suure lauvärvihunnikuga, et võiksin mikrofone hoidmise asemel kanda särpi ja tiaarat. Mis ongi järgmine oluline erinevus. Erinevalt mõnest uudistereporterist pole ma kunagi osalenud iludusvõistlustel ega omanud tiitlit nagu „endine miss Florida“ või „endine miss Ameerika Juunior“. Ma pole ka olevus, keda nimetatakse „uudistebeibeks“ ega kannan üllilühikesi seelikuid ja liibuvaid pluuse, ahvatledes meesvaatajaid saadet jälgima, isegi kui nad ei pööra tähelepanu üheleegi sõnale, mida ma ütlen.

Selle asemel on mu juuksed helepruunid ning õlgadeni järku lõigatud, mis peaks jätma mulje „kindlast“ ja „usaldus-

väärsest“, aga ka „naiselikust“. Tänu keskkoolis kantud breketitele on mul olemas nõutavad säravvalged, täiuslikult ühtlased hambad ning mu silmad on pähkelpruunid kerge vaskse varjundiga, mis laseb neil kaameras üleloomulikult eksootilisena paista.

Isegi nii on mul midagi väärtuslikumat kui „pakend“. David Dyal nimetab seda „kartmatuseks“. Kuid ma ei ole kartmatu. Kõigest järjekindel. Kuus aastat katastroofide keskel on lihvinud mu visadust. Ma olen roninud suitsevatele mäetippudele, et saada paremat vaadet puutumata loodusele Griffithi pargis, pugunud politseilindi alt läbi, et kajastada tulistamist raekojas, ja isegi (tunnistan, et see oli minust rumal) jälitanud kahtluselust kõrvaltänavasse. Kui aus olla, siis oli too tüüp relvastamata ja kuulus teismeliste kampa, keda kahtlustati ehete röövimises ühe kuuluse kodust.

Kuna ma edastan reportaaže peamiselt ärevatest sündmustest, siis teen palju lugusid piirkonnas, mida Los Angelese politseijaoskondades nimetatakse „Lõunabürooks“. Piirkond hõlmab turistidele ebasõbralikke linnaosi, nagu Watts ja Los Angelese sadama alad, ning selle 640 000 elanikku ja 18 000 jõuguliiget vastutavad igal aastal peaaegu 40 protsendi LAs toimunud tapmistest. Enamik neist mõrvadest TV uudistesse ei jõua, kui just ohvriks pole laps või mõni süütu kõrvalseisja, kuid telesse pääseb küllalt palju lugusid, nii et mina ja mu kaameramees Josh tunneme seda territooriumi hästi.

Oleme suurepäraselt kursis, milliseid tänavaid vältida, millises piirkonnas võib valgusfoori ees liiga kauaks peatunud uudistebuss rünnaku ohvriks langeda, ja mis kõige tähtsam – milliseid inimesi vältida. Cypress Parkist kuni Long Beachini on küll viimane asi, mida tahame kuulda: „Wassup?“ – „Kuda lä'äb?“ kottis pükse kandvate kuttide kambalt.

Mind ei üllatanud, et Cristina Gomez, see naine, kes väitis oma trepilt raha leidnud olevat, elas Lõunabüroos. Oletasin, et raha oli sinna visatud seoses untsu läinud narkotehinguga.

Kui me Cristina maja poole sõitsime, möödudes väsinud välimusega striptiisisaalidest, mitmest romulast ja tühjadest kruntidest, täis nende võrktarade äärde kogunenud rämps, küsis Josh: „Kuidas me just täpselt selle loo endale saime, selle asemel et rongiõnnetuse järke teha? Kas oleme miskit moodi plindrisse sattunud või midagi?“

Naeratasin. Kui ma Joshi esimest korda nägin, siis kahtlustasin, et see Abercrombie & Fitchi rõivaste ja blondi juuksepahmakaga kahekümne seitsme aastane noormees võiks pigem olla mõne korbi liige kui uudiste kaameramees. Kuid välimus võib olla petlik. Tuli välja, et ta on lapsest saadik olnud uudistesõitlane. Iga päev pärast kooli kuulas ta politsei raadiosaatjat ja kui midagi huvitavat juhtus, haaras oma 110se fotoka ja väntas jalgrattal kuriteopaika. Mõned pildid avaldati isegi LA Timesis, enne kui ta keskkooli lõpetas.

„Võib-olla määras David selle loo meile, sest keegi teine tiimis ei tunne Lõunabürood nii hästi kui meie,“ pakkusin.

„Keegi teine üldse *ei sõidakski* Lõunabüroosse.“

Mu mobiil helises ja ekraanil välgatas nimi „Hale Bradley“.

„Issi,“ vastasin ma.

Ta ei raisanud aega sissejuhatusel, vaid asus kohe asja juurde. „Katie,“ ütles ta, „lendan reedel LAsse. Kas lähme õhtust sööma?“

„Muidugi. Mis kell ja kus?“

„Lasen sekretär Lisal sulle meiliga üksikasjad saata.“

„Miks sa tuled...“

„Räägime sellest, kui kokku saame,“ vastas ta mind katkestades. „Pean nüüd jooksma. Armastan sind väga.“ Ta lõpetas kõne. Mu isa ei öelnud kunagi „head aega“ või „ole tubli“ ega mingeid muid kenasid asju, mida inimesed kõne lõpetuseks ütlevad.